

## Kuidas rikkus majja toodi!

Kord ammusel ajal elas ühes külas väike tüdruk Loora. Tal oli väga suur pere, aga kahjuks polnud nende elu kuigi nauditav, nad olid väga vaesed. Ükskõik kui palju kõik tööd rügasid ei olnud neil kunagi ülearust raha - pigem vastupidi, alati jäi seda puudu.

Ühel päeval kui Loore teisi aiatöödega abistas ning parasjagu kanalast mune korjas juhtus midagi väga imelikku. „Psst,” kostis kile ja pinisev hää. Loora oli segaduses. „Siin, vaata üles!” hõikas hää. Loora vaataski ja tal vajus suu sõnaotseses mõttes lahti. Kõnelejaks osutus väike kärbes ja mõelda vaid, see putukas rääkis inimkeeli! „Lõpuks keegi, kes mulle tähelepanu pöörab, minu nimi on Otto, kärbes Otto, ja kes sina oled?” „Minu nimi on Loora,” vastas Loora. „Niisiis Loorakene. Ma olen sind ja sinu pere elu nüüd paar nädalat jälginud ja oskan öelda, et kui sa nüüd kiiresti midagi ette ei võta pole tulevikult suurt oodata,” asus Otto ilma pikema jututa asja juurde. „Aga kuidas mina midagi teha saan, ma olen ju kõigest laps?” „No selle pärast olengi mina siin, mina olen nimelt ettevõtlikusele spetsialiseerunud nõustaja,” jutustas kärbes Otto uhkusega. „See on tore, kas sa siis aitad mind.” „Jah, ma aitan sind, kuid ühel tingimusel.” „Mis tingimusel?” päris Loora. „Sa pead mulle nõuannete eest maksma” vastas kärbes. „Aga Otto, sa oled ju siin selleks, et mulle raha teenimist õpetada, veel ma seda ei oska ja seetõttu pole mul sulle veel midagi maksta,” vabandas Loora „Ei ,ei mitte selles mõttes, mis minul vanal mutukal rahaga peale hakata, kõik mis ma tahan on viil saia,” naeris Otto. „No seda saab,” ütles Loora ning jooksis ruttu kööki, peagi naasis ta saiaga. „Mina tänan,” tänas Otto ja hakkas kohe matsutama. „Niisiis. Ma olen ka sinu kodukandi ümbrust lähemalt uurinud ja leidnud palju müüdavaid asju. Esiteks kasvavad metsatukal väga ilusad lilled, ma olen surmkindel et mõni tädi on kimbu sinilillede eest nõus maksma terve vanaduse. Siis on sul siin palju kanu, ja nad munevad, eks?” „Jah, ikka munevad, kuid enamuse sööme me ära.” „Väga tore, aga eks ülejäägid saad ju turule viia.” Nii jätkas kärbes Otto mitukümmend minutit ja andis Loorale ohtralt ideid. Lõpuks sai nende plaan selline - Loora peab iga päev ülejäänud munad kõrvale panema, magusaid õunu korjama ja päev enne laata korjama metsast värskeid lilli. Loora oli tubli ja järgis terve nädala usinasti plaani. Märkamatult saabuski nädalalõpp ja Loora sõitis turule. Ema käis tihti nädalavahetuseti linnas oma emal külas ja Loora tegi samal ajal aega parajaks turul igasuguseid suupisteid mekkides. Aga seekord olid asjalood teistsugused, kohe kui ema silmapiirilt kadus pani Loora püsti oma leti. Vaevalt oli ta jõudnud müüdava välja panna kui ostlejaid juba lähemale tungisid. Mõned heitsid talle kahtlustavaid

pilke, aga paljud inimesed kiitsid teda. See, mis Loora leti ees toimus, oli hullumeelne, kõik tahtsid väikese preili kaupa osta. Sellise trügimise tagajärjel said asjad väga kiiresti otsa. Loora oli oma tegude üle õnnelik ja teenis tervelt viiskümmend krooni. Ta tõmbas asjad kokku ja asus ema ootama, sel ajal kulutas ta täiesti kogemata viis krooni maiustuste peale. Juhtub.

Järgmise nädala alguses, kui Loora hommikul juukseid kammis kuulis ta akna tagant madalat häält. Kes see küll olla võiks, mõtles ta ja läks asja uurima. Enda üllatuseks avastas ta, et aknale koputab karu. „Tere, mina olen karu Roberto ja mind saatis siia härra kärbes Otto. Ta palus mul edasi öelda, et ta on sinu üle uhke ning soovib sulle selleks nädalaks palju edu. Ta soovitas ka, et seekord võiksid sa oma kauba valikut vedi laiendada. Ah jaa, ta ütles ka, et annaksid mulle nii öelda vaevatasuks ka lusika mett. „Olgu, eks ma siis toon.” Loora tõigi karule veidi mett. See nädal kogus ta lisaks munadele, õuntele ja lilledele ka kasemahla. Suur vaev oli seda ise mitte ära juua kuna see maitstes nii paganama värskendavalt. Saabus nädala lõpp ja Loora sõitis emaga taas linna. Jälle läks ema vanaema poole ning Loora jäi turule head ja paremat müüma. Seekord oli Loora leti juures veelgi suurem möll kui eelmine kord. Muidugi osteti ka õunu, mune ja lilli, aga parimaks pärjati ikka kasemahl. Kõik lausa krahmasid Loora letilt liitrite viisi mahedat mahla. Seekord tehti laud tühjaks veel kiiremini kui eelmisel korral. Loora teenis tervelt seitsekümmend viis krooni. Kõik teenitud raha pani ta kodus hoiupõrsasse, mida ta oma voodi all hoidis, et väiksemad sellele ligi ei saaks. Nüüd oli tal kokku juba sada kakskümmend krooni. Kui ta niimoodi paar kuud edasi laseb saab ta vanemaid suure jõululingitustega üllatada.

Järgmisel nädalal, kui Loora metsas seenel oli kõnetas teda metssiga: „Minu nimi on Emma ja minu saatis siia karu Roberto. Ta palus edasi öelda, et sinu nõustaja kärbes Otto palus edasi öelda, et sul on paar nädalat turul müügiga väga hästi läinud ja peaksid oma toodete valikusse veelgi rohkem asju lisama. „Oi, tere Emma! Jah ma nõustun, mul on tõesti hästi läinud, kuid mul pole enam midagi müüa, äkki annad sa mulle mõne soovituset?” „Hmm, kuidas oleks nende seentega,” pakkus ta ja ampsas Loora korvist ühe kuldse kukeseene. „Need on väga maitssvad,” kiitis ta. „Mulle võid sa vabalt vaevatasuks paar seent anda.” „Okei, võta siis mõni,” nõustus Loora ja ulatas seale korvi. Kui siga lahkus korjas Loora veelgi rohkem seeni kui tavaliselt, et neid turule müügiks viia. Lisaks sellele pani ta see nädal palju rohkem mune kõrvale kui tavaliselt, kogus nii palju õunu kui sai ning korjas nii palju lilli et käed villis. Tegelikult hakkas see müüja töö teda ära väsitama, eriti sellepärast, et iga nädalaga külastasid tema letikest aina rohkemad ja rohkemad inimesed. Selle nädala lõpus sõitis ta bussiga ise linna ja kandis seekord eriti rasked kotid üksinda turuplatsile. Jälle toimus hirmus sigimine sagimine. Kes ostis

mune, kes seeni, kes kõike, kõik tahtsid endale midagi väikselt müüja- preililt soetada. Samal ajal vangutas kärbes Otto teda vaadates pead. „Ai, ai, ai, see tüdruk peab nüüd küll ühe väikese uinaku tegema,” ütles ta ja kiirustas Looa vanemate juurde. „Vabandage, halloo? Jumala pärast VAADAKE ÜLES!,” hõikas ta Looa vanematele ja nende näod nägid välja täpselt samasugused nagu Looal kui ta esimest korda kärbes Ottot kohtas. „No mida, kas nägite kummitust või?” küsis Otto sarkastiliselt. „Ah, ei muidugi mitte,” vastas Looa ema kelle nimi oli Kerli. „Ma tuln teile ütlema, et teie tütar on väga kurnatud,” teatas Otto. „Kuidas palun?” küsis Looa isa, kelle nimi oli Margus. Otto ohkas, tal ei jäänud muud üle kui see sama lugu, mida sa just lugesid Looa vanematele ära jutustada. „Härra Otto, kas tõesti on meie tütar paar viimast nädalat linnas raha teeninud ja sellepärast on ta viimasel ajal kuidagi vaikne ja väsinud?” küsis ema Kerli veel igaks juhuks üle. „Täpselt nii, ja ma arvan et nüüd on aeg see ära lõpetada.” Just sellel hetkel astus uksest sisse Looa, ta nägi välja nagu talveune vahele jätnud troll. „Looa tule siia, räägime natuke,” kutsus isa. Looa läkski. „Looa kullakene, ma arvan, et sa pole meile ühest asjast rääkinud,” ütles ema kurvalt. „Sa oleksid võinud meile öelda, et sul tuli hea idee raha teenida, me oleksime saanud sind aidata,” rääkis isa. „Ma tean, aga ma arvasin, et ma saan ise hakkama. Palun vabandust,” Looa rääkis kõik ausalt ära. „Pole vaja vabandada, lihtsalt teinekord räägi meile kohe ära kui sul mõni idee tuleb,” kiitsid ema ja isa Looat. Kui nad kuulsid kui palju raha Looa paari kuuga teenis olid nad šokeeritud. Pikalt mõtlesid nad mida selle rahaga peale hakata. Lõpuks jõudsid nad otsusele, et alustavad pereäri. Nad panid oma maja lähedale püsti ühe väikese maja ja hakkasid seal värsked aedvilju ning muud kodumaist müüma. Seda poodi külastasid kõik need inimesed kes kunagi turult Looa kaupa ostsid. Äri kasvas sujuvalt ning varsti polnud nende pere enam vaene! Ning kui see pere veel surnud pole, peavad nad ikka õnnelikult oma väikest poodi.